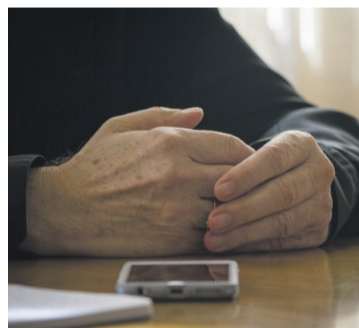




Salvador Giménez

Bisbe de Lleida

■ Valencianà de naixement, Salvador Giménez va arribar el passat mes de setembre per situar-se al capdavant de la diòcesi de Lleida procedent de Menorca per substituir Joan Piris. Poc abans de complir mig any del seu nomenament, ha obert les portes de casa seva al SE7. Amb ell hem parlat de l'actualitat que envolta el Bisbat però també de qüestions més personals, tot abordant en profunditat la visió eclesial sobre la fe, el nou model familiar i la relació entre Catalunya i Espanya. ■



tat cristiana. Els primers responsables en som nosaltres, lògicament, però tampoc no considero estrany demanar ajuda, per exemple, a les administracions. Les esglésies no només són creients, sinó que formen part de la nostra història.

● J. R.
Les Llars del Seminari és un dels projectes més ambiciosos que ha tirat endavant el Bisbat de Lleida en els darrers temps. Com valoreu el projecte i la seva consecució?

● S. G.
M'agrada moltíssim com està pensat i com s'hi està actuant. És dóna una instància per poder viure i, al mateix temps, una educació per a unes famílies que no se senten desprotegides perquè també estan aconsellades per professionals. Encara hi ha alguns pisos sense ocupar, però els anem omplint poc a poc.

● J. R.
Fa la sensació, amb l'entrada del papa Francesc, que s'ha fet un gir cap a una Església més caritativa. És així?

● S. G.
A mi m'agrada l'actitud de moltíssima gent enfront del papa Francesc, perquè ha creat un ambient molt simpàtic i de molta empatia del món cap a ell i, per tant, cap a tota l'Església. Crec que no ha canviat pràcticament res, únicament les formes exteriors i els accents que Francesc posa en els més pobres i en els marginats. Pel que fa a la doctrina, és la mateixa de sempre, perquè no l'ha escrit cap papa, sinó que portem 2000 anys transmetent-la.

● J. R.
Tot i així, sembla que el fet d'allunyar-se dels luxes eclesialstics ha permès que la visió franciscana s'estigui

donant a conèixer més actualment...

● S. G.
No sabria dir-ho això. El que passa és que estem en un lloc que, des de fora, sembla de grans luxes quan no és així. Una cosa semblant li passa al papa amb el Vaticà, que és el producte d'una història molt llarga. Per exemple, els bisbes quan ens reunim convivim de forma totalment austera, en habitacions petites i àpats sense cap mena de luxe, i des de fora sembla que fóssim els grans jerarques. Tenim el problema de no saber-ho explicar.

● J. R.
Creus que l'Església ha perdut fidels?

● S. G.
Sí. Sobretot si ho comparem amb l'època dels nostres pares i padrins, els quals vivien en una societat molt més religiosa. Però l'Església porta 2.000 anys, ha tingut pujades i baixades de tot tipus i ha viscut en règims molt diferents. Predica sempre el mateix, un Evangeli que és molt costós de viure i que, evidentment, fa que hi hagi èpoques en què les persones siguin més reticents a acceptar a Déu i Jesús. Els cristians d'avui hem d'acceptar aquesta realitat, però no ens hem de desanimar mai.

● J. R.
Simplificant, es podria dir que hi ha una crisi de fe?

● S. G.
Hi ha una teoria que diu que creure en Déu és minimitzar l'autonomia de l'home. Quan això es repeteix sovint i es parla que l'home és lliure, fa la sensació que Déu sobra, perquè no es considera un acompanyant, sinó un rival.

● J. R.
En aquest sentit, treure l'obligació del celibat podria ser una manera de guanyar efectius?

● S. G.
No ho sé, la veritat. En el món protestant i evangèlic els mossens estan casats i el problema de vocacions també existeix. Hi ha moltes causes, més enllà del casament i de la formació d'una família. Tot i així, la proposta de l'Església actual no és aquesta i no crec

que canviï a curt termini.

● J. R.
Parlant de família, el model està canviant en els darrers temps. A l'Església li preocupa especialment?

● S. G.
És un tema que preocupa perquè la família és un regal de Déu a la societat i l'Església sempre ha valorat molt el paper de la família com a harmonitzadora de l'educació personal i de la cohesió social. Per mi, només hi ha un model, que és de l'home i la dona i els fills, l'essència del matrimoni cristià.

● J. R.
Personalment, et molesta que la institució gairebé no més sigui protagonista per temes polèmics, com pot ser la pederàstia?

● S. G.
Em molesten algunes coses, òbviament. Per exemple, avui hi ha 13.000 religiosos treballant al tercer món i predicant la paraula de Déu. Això té una gran importància i no es nota mai. Tanmateix, si un religiós o un mestre en un col·legi cristià comet un delictes, se'ns titlla a tots de ser iguals en lloc d'accentuar les responsabilitats personals. Cal ser molt constants en la purificació personal i institucional.

● J. R.
Per anar acabant, tres objectius de la diòcesi per als propers anys?

● S. G.
Primer, el tema de les vocacions. M'agradaria molt que sortís algun jove mossèn. En segon lloc, tenir comunitats una mica més nombroses a les parròquies. I tercer, aconseguir que la gent jove tingui unes conviccions més profundes i arrelades en el món de l'Evangeli de Jesús.

● J. R.
I ara sí, la darrera: com veus el tema català?

● S. G.
En tot allò que serveix per a separar-nos hi hem de tenir molta cura. Si crees un vincle de comunió no pots prendre una postura que pugui estar en contra d'altra gent. Per mi, és secundari ser català. Allò primordial és ser cristià i predicar l'Evangeli. ■